

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 27 marca 2019 r. powódka G. S. wniosła o zasądzenie od pozwanej Spółdzielni (...) w W. kwoty 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Oprócz tego powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana dokonała wobec powódki nielegalnej eksmisji. Członkowie zarządu i pracownicy pozwanej, po wycięciu pilą mechaniczną zabezpieczeń korytarza przed lokalem powódki, usunęli z niego szafę z rzeczami należącymi do powódki. Powódka wraz z mężem przebywali wówczas na urlopie wypoczynkowym. Z kolei córka powódki, która w trakcie eksmisji znajdowała się na siłowni, nie mogła dostać się do mieszkania, gdyż pracownicy pozwanej, po opróżnieniu korytarza, zamknęli drzwi na kłódkę, a klucz do niej wrzucili do skrzynki pocztowej. Powódka wskazała, że powyższa eksmisja została wykonana nie stosunku do dróg przeciwpożarowych, ale w stosunku do pozostających poza ich przebiegiem, części zabudowy.

(pozew k. 1-3, pismo z 27 marca 2019 r. k. 26)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionowała roszczenie powódki co do zasady i co do wysokości. Podniosła, że powódka wraz z mężem dokonali zmiany sposobu użytkowania części nieruchomości wspólnej poprzez samowolne i nielegalne zabudowanie części korytarza położonego na IX kondygnacji budynku. Przechowują tam też swoje rzeczy co stanowi zagrożenie pożarowe. Podstawą zaś usunięcia rzeczy powódki ze spornego korytarza była decyzja Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w W. nr MZ. (...). (...)-1.11. (...).2017.DS z 30 listopada 2017 r. nakazującą usunięcie przedmiotów blokujących drogę ewakuacyjną z budynku oraz stanowiących materiały palne. Mimo wielokrotnego wzywania powódki i jej męża do usunięcia przedmiotów oraz przywrócenia powierzchni wspólnej korytarza do stanu zgodnego z wymogami przepisów ochrony przeciwpożarowej powódka tego nie uczyniła. Wobec powyższego pozwana 8 sierpnia 2018 r. przystąpiła do opróżnienia bezprawnie zajętego korytarza. Pozwana podkreśliła, że nie naruszyła posiadania powódki, ani jej miru domowego, gdyż korytarz stanowi część nieruchomości wspólnej.

(odpowiedź na pozew k. 45-50)

1. Ustalenia faktyczne

Dla działki nr (...) oraz posadowionego na tej działce budynku przy ul. (...) w W. prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Z budynku zostało wyodrębnionych 62 lokali, w tym lokal nr (...), dla którego założono odrębną księgę wieczystą nr (...). Właścicielem działki nr (...) jest (...) W., zaś współwłaścicielami budynku i współużytkownikami wieczystymi gruntu są właściciele poszczególnych lokali oraz Spółdzielnia (...) w udziale (...) części. Spółdzielnia sprawuje zarząd nieruchomością wspólną w rozumieniu art. 27 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

(bezsporne, nadto dowód: wydruk s księgi wieczystej nr (...) k. 53-62)

G. S. wraz z mężem S. S. są właścicielami lokalu nr (...) położonego na IX kondygnacji (klatka 2) budynku przy ul. (...) w W.. Lokal ten użytkują od 1988 r. Zamieszkują w nim wraz z córką K. S..

(bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka K. S. k. 125-126, zeznania powódki k. 154-156)

Korytarz znajdujący się na IX kondygnacji budynku przy ul. (...) w W. prowadzi do lokalu (...) oraz do lokalu nr (...). Na podstawie zezwolenia Spółdzielni korytarz ten został w latach 80-tych wydzielony trwałą przegrodą tj. drzwiami zamykanymi na klucz, który posiadają jedynie właściciele obu lokali. W powyższym korytarzu powódka i jej rodzina postawili szafę i komodę. Przechowują tam rzeczy osobiste tj. odzież, obuwie, smycze i obroże dla psa, parasole i

akcesoria do czyszczenia butów oraz inne drobne rzeczy. Podobne ścianki działowe i trwale przegrody posiadają właściciele pozostałych lokali w tym budynku. Korytarz stanowi część nieruchomości wspólnej.

(bezsporne, nadto dowód: szkic korytarza k. 133-134, zeznania świadka K. S. k. 125-126, zeznania świadka G. K. k. 126-128, zeznania P. J. k. 140-142, zeznania powódki k. 154-156)

Decyzją Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej nr MZ. (...) (...) -1.11. (...) .2017.DS z 30 listopada 2017 r. nakazano Spółdzielni usunięcie materiałów palnych znajdujących się na drogach komunikacji (korytarzach) służących ewakuacji na kondygnacjach II i III (klatka 1), V i IX (klatka 2), II, III, VI, VII, VIII i X (klatka 4). Stwierdzono, że znajdują się tam materiały palne w postaci szaf, szafek oraz przedmioty ograniczające szerokość dróg, co może utrudniać ewakuację i prowadzenie działań gaśniczych. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

(dowód: decyzja nr MZ. (...) (...) -1.11. (...) .2017.DS z 30 listopada 2017 r. k. 11)

Pismem z 8 stycznia 2018 r. Spółdzielnia, powołując się na decyzję Komendanta Państwowej Straży Pożarnej nr MZ. (...) (...) -1.11. (...) .2017.DS z 30 listopada 2017 r. wezwała S. S. do usunięcia materiałów palnych z drogi ewakuacyjnej. Spółdzielnia nie wyraziła również zgody na dalsze użytkowanie przez niego fragmentu części nieruchomości wspólnej. Wskazano, że w razie braku usunięcia Spółdzielnia dokonana usunięcia pozostawionych tam rzeczy na koszt i ryzyko S. S..

dowody: pismo z 8 stycznia 2018 r. k. 65, dowód doręczenia k. 66)

Kolejnym pismem datowanym na 29 marca 2018 r. ponownie wezwano S. S. do usunięcia materiałów palnych z drogi ewakuacyjnej do 20 kwietnia 2018 r. Spółdzielnia poinformowała S. S., że w przypadku nie zastosowania się do wezwania Spółdzielnia przystąpi do rozgródnienia korytarza tj. zostanie trwale usunięta przegroda oddzielająca korytarz od klatki schodowej.

(dowód: pismo z 29 marca 2018 r. k. 67-68)

Pismem z 30 kwietnia 2018 r., które stanowiło odpowiedź na pismo S. S. z 25 kwietnia 2018 r., Spółdzielnia oświadczyła, że podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone we wcześniejszej korespondencji. Spółdzielnia wskazała, że jest zobligowana przez przepisy prawa do doprowadzenia budynku przy ul. (...) do stanu zgodnego z wymogami przepisów ochrony przeciwpożarowej.

(dowód: pismo z 30 kwietnia 2018 r. k. 69-70)

16 lipca 2018 r. wystosowano ostateczne wezwanie do usunięcia przedmiotów, w tym szaf wraz z ich zawartością z drogi ewakuacyjnej. Zakreślono termin 3 dni pod rygorem usunięcia pozostawionych tam rzeczy na koszt i ryzyko S. S. i powódki oraz usunięcia zamontowanej przegrody.

(dowód: pismo z 16 lipca 2018 r. – k. 71)

W piśmie z 3 sierpnia 2018 r. S. S. wskazał, że przedmioty stanowiące jego własność są materiałami niepalnymi, przedstawiając niezbędne dokumenty włącznie z opinią rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych. S. S. zarzucił pozwanej dalsze nierespektowanie prawomocnego wyroku zapadłego przed sądem, nie przedstawienie badań psychiatrycznych, o które wnosił w piśmie z 24 kwietnia 2018 r. Wniósł również o przesłanie pełnej dokumentacji procesowej o sygn. II C 1738/14 z 24 września 2014 r. wraz z prawomocnym wyrokiem do K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej (...) W..

(dowód: pismo z 3 sierpnia 2018 r. k. 72-73)

8 sierpnia 2018 r. o godz. 12:05 pracownicy Spółdzielni przystąpili do otwarcia przegrody korytarza poprzez zdjęcie drzwi z zawiasów przy użyciu młotka i szlifierki. N. po wejściu do środka szafę opróżniono z rzeczy, które spakowano do czystych plastikowych worków i wyniesiono. Szafę wyniesiono, podobnie jak szafkę na buty wraz z zawartością.

Przedmioty te zdeponowano w pomieszczeniu technicznym Spółdzielni przy ul. (...). Ponownie zamontowano drzwi, nie naruszając zamków oraz zastosowano łańcuch z kłódką. Kluczyk do kłódki komisyjnie wrzucono do skrzynki pocztowej lokalu (...). Pozostawiono pisemną informację o powyższych działaniach.

(dowody: protokół k. 74, nagranie na płycie CD k. 103, zeznania świadka G. K. k. 126-128, zeznania P. J. k. 140-142)

Po południu do lokalu wróciła córka powódki K. S. i zastała przedsionek zamknięty łańcuchem i kłódką oraz kartkę z informacją, że klucz do kłódki znajduje się w skrzynce na listy. K. S. bardzo się zdenerwowała zastaną sytuacją. Przede wszystkim dlatego, bo nie posiadała klucza do skrzynki pocztowej i nie mogła dostać się do mieszkania. Zadzwoeniła na policję oraz do powódki. Łańcuch został usunięty w obecności policji przez znajomego K. S..

(dowód: zeznania świadka K. S. k. 125-126, zeznania powódki k. 154-156)

W tym czasie powódka wraz z mężem przebywała na urlopie w K.. Następnego dnia wrócili do W. przerywając urlop.

(dowody: zeznania świadka K. S. k. 125-126, zeznania powódki k. 154-156)

S. S., tego samego dnia, skierował do pozwanej pismo, w którym wezwał do zwrotu przedmiotów i przywrócenia do stanu przed włamania i kradzieżą tj: ubrań letnich, ubrań jesiennych, ubrań zimowych, ubrań wiosennych, odzieży sportowej, obuwia letniego, wyjściowego, obuwia jesiennego, wyjściowego, obuwia zimowego, obuwia gumowego (kalosze), obuwia wiosennego, obuwia sportowego, kapci, akcesoriów do czyszczenia butów, obroży podświetlanych dla psów szt. 2 oraz akcesoriów dla psów, worków na odchody psów w ilości 500 szt., parasolek szt. 6. W razie nie zwrócenia powyższych przedmiotów zagroził zakupem wymienianych przedmiotów na koszt pozwanej.

(dowód: pismo z 8 sierpnia 2018 r. k. 75-76)

Pismem z 9 sierpnia 2018 r. pozwana poinformowała S. S., że usunięte rzeczy zostały zabezpieczone, zaplombowane i spisane protokolarnie, a następnie złożone przy ul. (...). Wskazano, że może je odebrać w godzinach pracy Spółdzielni za zwrotem kosztów poniesionych przez Spółdzielnię.

(dowód: pismo Spółdzielni z 9 sierpnia 2018 r. k. 12-13, k. 79-80)

Kolejnym pismem z 9 sierpnia 2018 r. Spółdzielnia powiadomiła Komendanta Państwowej Straży Pożarnej, że usunięto materiały palne znajdujące się przy lokalu (...).

(dowód: pismo z 9 sierpnia 2018 r. k. 77-78)

Pismem z 10 sierpnia 2018 r. pozwana wezwała S. S. do zdemontowania płyty drewnianej przegradzającej drogę ewakuacyjną zamontowanej między lokalami (...) w terminie do 13 sierpnia 2018 r. do godz. 10.

(dowód: pismo z 10 sierpnia 2018 r. k. 81)

13 sierpnia 2018 r. S. S. wezwał pozwaną Spółdzielnię do wydania mu rzeczy w dniu 16 sierpnia 2018 r. W odpowiedzi na powyższe Spółdzielnia poinformowała, że rzeczy zostaną wydane we wskazanym przez niego terminie o godz. 9:30.

(dowody: pismo z 13 sierpnia 2018 r. k. 82, pismo z 14 sierpnia 2018 r. k. 83)

16 sierpnia 2018 r. Spółdzielnia wydała S. S. wszystkie rzeczy zabrane 8 sierpnia 2018 r. z przedsionka. Rzeczy te zapakowane były w 4 workach i komisyjnie zamknięte. Zwrócono też drewnianą szafę i komodę z zawartością po czym ustawiono w tym samym miejscu, z którego je zabrano. S. S. odmówił podpisania protokołu.

(dowody: protokół k. 84, nagranie na płycie CD k. 104)

Pismem z 17 sierpnia 2018 r. Spółdzielnia zwróciła się do Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej o wszczęcie postępowania zmierzającego do wyegzekwowania w trybie administracyjnym od właściciela lokalu nr (...)

udroźnienia drogi ewakuacyjnej oraz usunięcia materiałów palnych z uwagi na ponowne stworzenie zagrożenia dla życia i zdrowia pozostałych mieszkańców budynku.

(dowód: pismo z 17 sierpnia 2018 r. k. 85)

Pismem z 20 sierpnia 2018 r. powódka, działając za pośrednictwem swego pełnomocnika, wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz kwoty zadośćuczynienia w wysokości 2000 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 20 sierpnia 2018 r. wraz z dowodem nadania k. 14-14v.)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana pismem z 12 września 2018 r. uznała wywiedzione roszczenie za bezzasadne. Wezwała jednocześnie właściciela lokalu nr (...) do demontażu przegrody dzielącej część wspólną przeznaczoną do użytku dwóch współwłaścicieli, usunięcia szafy stanowiącej materiał palny z drogi ewakuacyjnej oraz zapewnienia możliwości otwierania od wewnątrz drzwi przegrody bez potrzeby użycia klucza z uwagi na zablokowaną w ten sposób drogę ewakuacji dla mieszkańców lokalu nr (...), wyznaczając przy tym termin do 30 września 2018 r.

(dowód: odpowiedź na wezwanie z 12 września 2018 r. k. 15-17, k. 86-88)

10 października 2018 r. Komendant Miejski Państwowej Straży Pożarnej sporządził protokół ustaleń z czynności kontrolno - rozpoznawczych. Kontrola miała na celu weryfikację realizacji obowiązków wskazanych w uprzednio wydanych decyzjach. Stwierdzono, że decyzji nie wykonano w całości, gdyż w korytarzu między lokalami (...) nadal składowane są szafy oraz postawiona jest ścianka działowa.

(dowody: protokół ustaleń z czynności kontrolno – rozpoznawczych k. 90, informacje do protokołu k. 91, protokół nr (...) k. 92-94)

Upomnieniem z 26 listopada 2018 r. Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej wezwano Spółdzielnię do usunięcia materiałów palnych znajdujących się na drogach komunikacji (korytarzach) służących ewakuacji na kondygnacji IX klatka 2. Uprzedzono, że w razie niewykonania obowiązku po upływie 7 dni od dnia doręczenia tego upomnienia może zostać wszczęte przeciwko zobowiązanemu postępowanie egzekucyjne.

(dowód: upomnienie z 26 listopada 2018 r. k. 99-100)

Pismem z 26 listopada 2018 r. wezwano S. S. do usunięcia przedmiotów blokujących drogę ewakuacyjną w nieprzekraczalnym terminie do 30 listopada 2018 r. Spółdzielnia poinformowała S. S., że w przypadku nie zastosowania się do wezwania Spółdzielnia przystąpi do opróżnienia korytarza.

(dowód: pismo z 26 listopada 2018 r. k. 95)

3 grudnia 2018 r. Spółdzielnia ponownie próbowała opróżnić korytarz. Na miejsce została wezwana policja. Spółdzielnia odstąpiła zatem od czynności i zdecydowała się skierować pozew do Sądu celem uzyskania orzeczenia zobowiązującego właścicieli lokalu (...) do usunięcia materiałów palnych i przegrody. Pozew został złożony 29 stycznia 2019 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. i zarejestrowany pod sygn. akt I C 563/19. Sprawa ta jest nadal w toku.

(dowody: protokół z 3 grudnia 2018 r. k. 96-98, kserokopia pozwu k. 162-169, **fakty znane Sądowi z urzędu**)

2. Ocena dowodów

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej powołanych dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy. Stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Pozostałe dokumenty nie wymienione w stanie faktycznym Sąd pominął, gdyż były zbędne do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd oparł się także na zeznaniach G. S. w charakterze strony. Powódka zeznawała szczerze i spontanicznie. Sąd jej zatem uwierzył. Zeznania te były także spójne z dowodami z dokumentów. Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania zeznań złożonych przez Prezesa Zarządu pozwanej Spółdzielni przesłuchanego w charakterze strony.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. S., G. K. oraz P. J.. One również były spójne z dowodami z dokumentów i zeznaniami przesłuchanych stron.

Sąd na podstawie art. 235² § 2 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego ds. pożarnictwa zgłoszony przez pozwaną. W ocenie Sądu bowiem dowód ten był zbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Fakt składowania w korytarzu rzeczy przez powódkę nie był sporny. Powódka przyznała bowiem, że korytarzu tym stoi szafa oraz szafka z butami. Fakty te wynikały też z dowodów z zeznań świadków, przesłuchania stron i dokumentów w postaci decyzji Państwowej Straży Pożarnej. Również fakt nakazania pozwanej w drodze decyzji Państwowej Straży Pożarnej usunięcia tych rzeczy z uwagi na to, że ograniczają szerokość dróg ewakuacyjnych oraz utrudniają ewakuację i działania gaśnicze nie budził wątpliwości Sądu i wynikał wprost z załączonych do akt decyzji administracyjnych. Nie było sporne również to, że 8 sierpnia 2018 r. Spółdzielnia usunęła rzeczy z korytarza, a następnie 16 sierpnia 2018 r. je zwróciła. Okoliczność naruszenia przez właścicieli lokalu (...) przepisów przeciwpożarowych – co miał wykazać wskazany dowód – nie miał zaś zasadniczego znaczenia. Fakt naruszenia przepisów przeciwpożarowych wynikał przy tym z decyzji Komendanta Państwowej Straży Pożarnej. Motywem i podstawą działania Spółdzielni nie był zatem sam fakt naruszenia przepisów przeciwpożarowych przez właścicieli lokalu (...), a jedynie obowiązek usunięcia naruszeń nałożonych decyzją Komendanta Państwowej Straży Pożarnej z 30 listopada 2017 r. Z tych względów w ocenie Sądu wskazany dowód nie był istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. Ocena prawna

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowił art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się na ustaleniu, czy działaniom pozwanej można przypisać bezprawność oraz zawinienie oraz czy w związku z takim działaniem pozwanej po stronie powódki doszło do naruszenia dóbr osobistych.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W sprawie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym konieczne jest, by powód wskazał na szkodę, którą poniósł oraz pozostające z nią w adekwatnym związku przyczynowym zdarzenie będące jej źródłem. Zdarzenie to musi być działaniem lub zaniechaniem pozwanego albo osób, za które pozwany odpowiada, dającym się zakwalifikować jako bezprawne, a czasami także - w zależności od podstawy odpowiedzialności - jako zawinione (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2013 r., II CSK 703/12, LEX nr 1383075). Aby mówić, że dane zachowanie jest zawinione należy badać nie tylko czy jest ono obiektywnie bezprawne, lecz również czy sprawca dochował należytej staranności od niego wymaganej, a jeżeli tego nie uczynił, to z jakich przyczyn (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 września 2013 r., I ACa 368/13, LEX nr 1339346).

W ocenie Sądu działania pozwanej podjęte wobec powódki 8 sierpnia 2018 r., a polegające na wyjęciu drzwi do korytarza z zawiasów, opróżnieniu szafy z rzeczy powódki i jej rodziny, zapakowaniu ich w worki, wyniesieniu szafy i komody wraz z zawartością do innego pomieszczenia, a następnie zamknięciu drzwi łańcuchem i wrzuceniu klucza do kłódki do skrzynki pocztowej było zawinionym i bezprawnym działaniem, które w konsekwencji spowodowało naruszenie dóbr osobistych powódki i wywołało po jej stronie szkodę niemajątkową - krzywdę. Sąd uznał, że pozwana działała bezprawnie, gdyż nie była organem uprawnionym i upoważnionym do wykonywania powyższych czynności, które stanowiły w rzeczywistości czynności eksmisyjne. Sąd nie odnalazł bowiem jakiegokolwiek tytułu wykonawczego względem powódki, nakazującego jej usunięcie rzeczy z zajmowanej części korytarza.

Pozwany, uzasadniając swoje działania, powoływał się na obowiązek usunięcia rzeczy wynikający z decyzji Państwowej Straży Pożarnej z 30 listopada 2017 r. W ocenie Sądu taka argumentacja nie była zasadna. W pierwszej kolejności

należy zaznaczyć, że Spółdzielnia miała wiedzę, że decyzja z 30 listopada 2017 r. nakłada na Spółdzielnię obowiązek usunięcia rzeczy, które nie są i nigdy nie były własnością Spółdzielni, a powódki i jej rodziny. Ponadto należy podkreślić, że obowiązek wynikający z decyzji z 30 listopada 2018 r. dotyczył i był skierowany do pozwanej, a nie do powódki. Adresatem tej decyzji nie była powódka. Powódka nie знаła też jej treści i nie mogła się do niej ustosunkować, czy od niej odwołać. Odwołanie za to mogła złożyć pozwana. Nie zrobiła tego jednak mimo, że miała świadomość, że decyzja ta dotyczy części nieruchomości, z której korzysta wyłącznie powódka oraz jej rodzina. Podkreślić należy, że między stronami od kilku lat toczy się spór co do zajęcia przez powódkę i jej rodzinę części korytarza. Z tego względu pozwana doskonale znała stanowisko powódki w tym zakresie. Tym samym pozwana miała świadomość, że przynajmniej w odniesieniu do lokalu powódki wykonanie tej decyzji będzie znacznie utrudnione, o ile niemożliwe. Ponadto w decyzji z 30 listopada 2017 r. nie wskazano żadnego konkretnego terminu, do którego obowiązek miał zostać wykonany. Nie zagrożono komukolwiek żadnymi konsekwencjami jej niewykonania, w szczególności finansowymi. Dopiero w upomnieniu z 26 listopada 2018 r., również skierowanym do pozwanej, a nie powódki, uprzedzono, że w razie niewykonania obowiązku w terminie 7 dni może zostać wszczęte postępowanie egzekucyjne. Nałożono też na Spółdzielnię obowiązek zapłaty należności za upomnienie w wysokości 11,60 zł. Pozwana jednak nie wykazała, aby decyzja z 30 listopada 2018 r. została skierowana do wykonania w drodze postępowania egzekucyjnego w administracji oraz że nałożono na nią jakąkolwiek karę finansową z tego tytułu.

Sam z kolei przebieg usuwania rzeczy zarejestrowany na płycie CD dołączonej do odpowiedzi na pozew (k. 103) nasuwa najgorsze skojarzenia. Drzwi wejściowe do korytarza zostały usunięte przy użyciu siły, szafy otwarto bez udziału właścicieli. Opróżniono je i wyniesiono. Co znamienne mimo wcześniejszego, wielokrotnego wyznaczania terminu na usunięcie rzeczy Spółdzielnia tym razem nie powiadomiła właścicieli lokalu, że w dniu 8 sierpnia 2018 r. rzeczy zostaną usunięte. Powódka nie miała zatem wiedzy ani świadomości, że takie czynności będą podejmowane. Z tej przyczyny udała się na wakacje nad morze, a samo usunięcie rzeczy było dla niej ogromnym zaskoczeniem i szokiem. Brak zawiadomienia o zamiarze usuwania rzeczy pozbawiło więc powódkę możliwości jakiegokolwiek reakcji i przede wszystkim udziału w tych czynnościach. Co więcej wrzucenie kluczyka do kłódki do skrzynki pocztowej, do której dostęp mają nie tylko właściciele lokalu, ale też osoby postronne np. listonosz, nie było działaniem zasługującym na aprobatę. Tym bardziej, że w ten sposób córka powódki została przez dłuższy czas pozbawiona możliwości wejścia do mieszkania. Naruszony został zatem mir domowy.

Należy również zaznaczyć, że dla niniejszej sprawy nie miała znaczenia okoliczność, że usunięte rzeczy znajdowały się w części wspólnej. W toku niniejszego postępowania Sąd ustalił bowiem, że w przedmiotowym budynku doszło do umownego podziału do korzystania rzeczy wspólnej między mieszkańcami. Jak wskazał świadek G. K. mieszkańcy budynku przy ul. (...) w W. stawiali drzwi zamykane na klucz wydzielające część przestrzeni korytarza. Działo się to za wiedzą i zgodą pozwanej Spółdzielni. Podział ten był akceptowany również przez samych współwłaścicieli, w tym powódkę. Tym samym korzystanie z tej części korytarza przez pozostałych współwłaścicieli zostało wyłączone. Jednakże abstrahując od tego, czy powódce przysługiwał tytuł prawny do zajmowanego korytarza, należy wskazać, że miejsce składowania rzeczy nie przesądza o braku bezprawności w działaniu pozwanej. Były to bowiem rzeczy stanowiące własność powódki i jej rodziny, a nie pozwanej Spółdzielni.

Działań pozwanej nie można również zakwalifikować jako czynności zachowawczych w rozumieniu art. 209 k.c. Skoro bowiem współwłaściciel dokonuje czynności zachowawczej, z założenia w interesie wszystkich współwłaścicieli, to sprzeciw pozostałych współwłaścicieli lub niektórych z nich nie pozostaje bez wpływu na dokonanie takiej czynności. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że współwłaściciel nie może skutecznie podjąć czynności zachowawczej, gdy sprzeciwiają się temu współwłaściciele reprezentujący większość udziałów (uchwała Sądu Najwyższego z 5 czerwca 1985 r., III CZP 35/85, OSN 1986, nr 4, poz. 47), a także, że sprzeciw jednego ze współwłaścicieli przy realizacji roszczenia windykacyjnego ma ten skutek, że wydanie rzeczy może nastąpić wyłącznie do rąk wszystkich współwłaścicieli (wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r., III CK 504/04, Lex nr 151662). Czynności zachowawcze mogą być podejmowane w stosunku do osób trzecich. Nie wydaje się natomiast, aby charakter czynności zachowawczej, do której podjęcia uprawnia każdego współwłaściciela omawiany art. 209 k.c., mogło mieć wytoczenie powództwa dotyczącego rzeczy wspólnej przeciwko innym współwłaścicielom (pogląd odmienny S.

Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 297; tak też wyrok SN z dnia 25 czerwca 1971 r., III CRN 137/71, GSIP 1972, nr 3, s. 2). W stosunkach bowiem wewnętrznych pomiędzy współwłaścicielami obowiązują specjalne reguły zawarte w art. 206 k.c.

W tym miejscu Sąd zaznacza, że nie pochwała działań powódki i jej rodziny. W ocenie Sądu bowiem powódka powinna współdziałać ze Spółdzielnią i dostosować się do decyzji Państwowej Straży Pożarnej, tym bardziej, że stan korytarza i rzeczy tam się znajdujących wpływa na bezpieczeństwo samej powódki i jej rodziny. W razie bowiem pożaru w lokalu powódki czy na korytarzu akcja gaśnicza byłaby znacząco utrudniona, a konieczność usuwania drzwi znacząco wydłużyłaby możliwość dostania się do wnętrza korytarza i lokalu. Negatywna ocena zachowania powódki nie ma jednak wpływu na ustalenie, że działanie Spółdzielni nie było zgodne z prawem i z tego względu nie korzysta z ochrony.

Nawet przyjmując bowiem bezprawność działań powódki w postaci składowania rzeczy łatwopalnych, brak reakcji na wezwania Spółdzielni do ich usunięcia, brak respektowania przepisów przeciwpożarowych i regulaminu porządku domowego Spółdzielni, a także postawienie w sierpniu 2018 r. ścianki działowej z karton gipsu na części wspólnej budynku, nie uprawniało to Spółdzielni do podejmowania działań o charakterze bezprawnym. Bezprawnością działań powódki nie można zatem usprawiedliwiać czy sanować bezprawności działań pozwanej. Spółdzielnia miała możliwość podjąć działania zgodne z prawem i w granicach prawa, przede wszystkim wystąpić do Sądu z pozwem o nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem i usunięcia naruszeń, co zresztą nastąpiło w styczniu 2019 r. Wówczas mogła też wnieść do Państwowej Straży Pożarnej o odroczenie terminu wykonania obowiązku nałożonego decyzją i złożyć wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Spółdzielnia podjęła jednak działania zgoła odmienne. Samodzielnie i samowolnie postanowiła usunąć rzeczy powódki. Wszelkie działania podejmowane w tym zakresie należy ocenić jako bezprawne. Tytułem do ich podjęcia nie były decyzje Państwowej Straży Pożarnej, gdyż jak zostało to wskazane wyżej adresatem tych decyzji była Spółdzielnia, a nie powódka. Tymczasem usunięte miały być rzeczy stanowiące własność powódki i jej rodziny.

Przechodząc do analizy żądania zgłoszonego przez powódkę należy wskazać, że podstawę odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych stanowią przepisy art. 23, art. 24 i art. 448 k.c. Odpowiedzialność na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest szczególnym rodzajem odpowiedzialności za samo bezprawne zachowanie, naruszające dobro osobiste. Na wstępie oceny, czy zachodzą podstawy do odpowiedzialności przewidzianej w tych przepisach należy ustalić, czy i jakie dobro osobiste zostało naruszone i dopiero w razie odpowiedzi twierdzącej ocenić, na zarzut pozwanego, czy pomimo naruszenia dobra osobistego, nie zachodzi podstawa do wyłączenia jego odpowiedzialności ze względu na brak bezprawności działania. Katalog dóbr osobistych zawiera art. 23 k.c. Znajduje się tam jednak przykładowe wyliczenie dóbr osobistych, wskazując, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Sąd uznał, że na skutek działań pozwanej zostały naruszone dobra osobiste powódki w postaci prawa do niczym niezakłóconego wypoczynku, prawo do spokoju psychicznego, ale także prawo do prywatności.

W ocenie Sądu działania pozwanej polegające na bezprawnym usunięciu rzeczy z przedsiönka były dla powódki nagłe i niespodziewane. Została ona postawiona przed faktem dokonanym. O wykonanych przez pozwaną czynnościach dowiedziała się już po fakcie od swojej córki w momencie, gdy była na urlopie i nie mogła się im sprzeciwić. Z tych względów zmuszona była do przerwania urlopu i pilnego powrotu do W. celem wyjaśnienia całej sytuacji oraz podejmowania działań zmierzających do odzyskania rzeczy. Z tego też względu nie mogła kontynuować urlopu. Na skutek działań pozwanej wcześniej zaplanowany wypoczynek powódki został zatem nagłe przerwany. Z uwagi na brak wcześniejszej informacji o podjęciu czynności przez pozwaną powódka nie miała również żadnych możliwości, aby wcześniej usunąć rzeczy z zajmowanego przedsiönka. Powódka przeżyła silny stres związany nie tylko z niespodziewanym działaniem pozwanej, ale również związany z obawą o stan swojej córki, która z uwagi na działania pozwanej została czasowo pozbawiona możliwości dostępu do lokalu. Krzywda powódki wyraża się również w doznanym przez nią stresie i nerwach. Tym samym spokój powódki został naruszony. Działania pozwanej naruszyły

też prawo do prywatności. Wśród usuniętych przez pozwaną rzeczy były przecież rzeczy osobiste powódki, w tym ubrania. Pracownicy pozwanej usuwający te rzeczy mieli zatem do nich wgląd i dostęp.

Art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Roszczenie z art. 448 k.c. określone została w ramach odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. Jako dominujący w judykaturze i doktrynie należy uznać pogląd, że pokrzywdzony może żądać kompensaty krzywdy od ponoszącego winę (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 53; B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, W sprawie wykładni art. 448 k.c., PS 1997, nr 1, s. 6 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 448, nb 12–13; A. Szpunar, Zadośćuczynienie..., s. 211–212). Ciężar dowodu winy, jako przesłanki art. 448 k.c., spoczywał przy tym na powódce. Sąd uznał, że wykazała ona, że pozwana ponosi winę, a swym bezprawnym działaniem doprowadziła do naruszenia dóbr osobistych powódki.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd uznał, że kwota 2000 zł jest kwotą odpowiednią tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Nie jest to, w ocenie Sądu, kwota nadmiernie wygórowana. Ponadto Sąd miał na uwadze stopień naruszenia dobra osobistego powódki jakim było prawo do wypoczynku, mir domowy i prawo własności. Na skutek działań pozwanej Spółdzielni powódka została pozbawiona prawa do niezakłóconego wypoczynku, przez jakiś czas jej córka została też pozbawiona dostępu i możliwości korzystania z własnego mieszkania, co wywołało u powódki stres i nerwy. Sąd wziął również pod uwagę, że powódka przez 8 dni nie mogła użytkować i korzystać z rzeczy takich jak ubrania, parasole czy rzeczy dla psów zabrane przez pozwaną 8 sierpnia 2018 r. Po odzyskaniu tych rzeczy była z kolei zmuszona je uprać.

Z tych przyczyn Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (pkt 1 wyroku).

Sąd, zgodnie z żądaniem pozwu, uwzględnił również roszczenie odsetkowe od zasądzonej na rzecz powódki kwoty. Należy podkreślić, że w orzecznictwie przyjmuje się, że odsetki od zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia zgłoszenia przez poszkodowanego roszczenia o zapłatę, zgodnie z art. 455 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 października 2011 r., VI ACa 247/11, Lex nr 1103602).

Powódka żądała zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu. Pozew pierwotnie złożony w dniu 16 października 2018 r. został prawomocnie zwrócony zarządzeniem z dnia 3 lipca 2019 r. Powódka jednak ponownie wniosła pozew w dniu 27 marca 2019 r. (k. 30)

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

4. Koszty procesu

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Kosztami tymi Sąd w całości obciążył pozwaną, gdyż przegrała ona proces w całości.

Na koszty po stronie powódki w łącznej wysokości 1017 zł złożyły się:

- a) 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika według stawki określonej w § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu aktualnym na dzień wniesienia pozwu;
- b) 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

c) 100 zł tytułem opłaty od pozwu.

ZARZĄDZENIE

Na podstawie art. 15zsz⁹ ust. 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych **zarządzam odstąpienie od doręczenia za pośrednictwem portalu informacyjnego**, o czym zawiadomić pełnomocnika pozwanego poprzez zamieszczenie na wstępie pisma wzmianki o treści: „NA ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO ODSTĄPIONO OD DORECZENIA ZA POŚREDNICTWEM PORTALU INFORMACYJNEGO. Umieszczenie w portalu ma charakter informacyjny i nie wywołuje skutków procesowych. Doręczenie wywołujące skutki procesowe dokonane zostanie według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego za pośrednictwem operatora pocztowego, w związku z czym zarządzam odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej (bez pouczenia) za pośrednictwem operatora pocztowego.

W. dnia 19.08.2021 r.